

Princippet om Lighed for Loven paa en saadan Maade, at det kan have højt ubelidige Følger. Altsaa for mit eget Bedkommende er jeg meget nødig gaaet med til Vædringsforslaget. Jeg vilde langt have foretrukket 7, 8, 9, eventuelt 10 Kr. over hele Linten fremfor det Kompromisforslag, jeg selv er gaaet med til. Men man lærer her i Tinget, naar man har Valget mellem to Onder, at høje sig for afvigende Ansuelser, og jeg vil meget varmt anbefale, at man ikke lader sig friste ind paa ny Vædringsforslag hverken i den ene eller den anden Retning, men accepterer det Forslag, som Udvalgets 15 Medlemmer ere blevne enige om efter en meget indgaaende og vanskelig Forhandling.

Olson: Som ærede Medlemmer vilde se, har jeg stillet et principalt Vædringsforslag, der gaar ud paa at bibeholde en Skat af 7 Kr., altsaa den hidtilgældende, indtil 1ste April 1899. Det har jo været Coutume kun at udsætte Skattens Forhøjelse et Aar ad Gangen. Da jeg nu har ment, at der ikke er Udset til, at vi foreløbig faa de Reformer, til hvilke det var Meningen, at Staten skulde anvende de Penge, som indkomme ved Skatten, er der heller ikke Grund til ikke at udsætte Skattens Forhøjelse indtil i 1899, altsaa i to Aar. Jeg skal dog bemærke, at jeg gerne skal gaa med til ved 3dje Behandling at forandre Tidspunktet til 1898, hvis mit Forslag her om en toaarig Udsættelse skulde støde paa Modstand. Det skulde undre mig, om der ikke her i Tinget var Majoritet for at vedtage dette Forslag. Jeg ser saaledes paa Flertallets Stilling, ogsaa efter en Udtalelse, der faldt fra den ærede Ordfører, at man var imod en Forøgelse af Forbrugsbestatningen, og at dette i al Almindelighed er Flertallets principale Stilling. Men at man nu har en Lov hængende over Hovedet paa sig, der gaar ud paa, at Forhøjelsen skal begynde den 1ste April, for saa vidt man ikke bliver enig om noget andet, ser jeg ikke, kan være tilstrækkelig Grund til allerede paa nærværende Tidspunkt at unblade at støtte et Forslag som det af mig stillede om at udsætte Forhøjelsen af Skatten et Aar eller to. Der foreligger heller intet Bevis for, at det andet Ting ikke skulde gaa med hertil, saa meget mere som der er Medlemmer af dette Ting og af Udvalget, der, om end af andre Motiver, dog have stillet sig paa det samme Standpunkt og ere stemte for, at en Skat af 7 Kr. bibeholdes. Altsaa, jeg ved ikke, hvormed man vil motivere en Paa-stand om, at der ingen Udset er til, at det

andet Ting skulde gaa med dertil. — Jeg tror det saa meget mindre, som Medlemmer af dette Ting, der staa paa samme Side som de Medlemmer, der danne Majoritet i det andet Ting, dog have kunnet komme overens om at udsætte denne Stat. — Subsidiært har jeg sluttet mig til Udvalgets Vædringsforslag, ikke fordi det tiltaler mig, men fordi jeg raisonnerer som saa, at af to Onder maa man vælge det mindste. Da man fra den Side, der har Magten, truede med, at man kunde forvente, at Forhøjelsen til 10 Kr. traadte i Kraft, hvis man ikke blev fuldstændig enig om noget andet, er det ganske naturligt, at min Stilling til den indirekte Beskatning overhovedet maatte medføre, at jeg subsidiært har sluttet mig til det Forslag, der nu gaar op til $8\frac{3}{4}$ Kr. pr. Lønne. Det af det ærede Medlem for Røge (Alberti) stillede Forslag gaar jo ganske vist ud paa at nedsætte Toppen af Skatten fra $8\frac{3}{4}$, som er foreslaet af Flertallet, til $8\frac{1}{2}$ Kr. Men der er noget andet ved dette Forslag, som ikke tiltaler mig, og det er, at samtidig bliver den Skat, de mindre Bøggerier skulle betale, større end efter det af Udvalget foreslaede. Endvidere synes jeg heller ikke, der er Grund for Tinget til at gaa med til det nævnte ærede Medlems Vædringsforslag under Nr. 4, hvorefter Loven skal ophøre at gælde den 31te Marts 1902, saa at altsaa Skatten paa 10 Kr. da indtræder, hvormod man efter Udvalgets Forslag vil blive staaende ved de 9 Kr. i Beskatning. — Med denne Motivering skal jeg anbefale at blive staaende ved de 7 Kr. Det skulde, som sagt, undre mig, om der ikke var Majoritet for det her i Tinget. Thi efter den Stemning, der var for det i Udvalget, var der ikke ringe Udset dertil, og man behøver jo ikke paa nærværende Tidspunkt at nære Frygt for, at man skulde blive tvungen til at modtage de 10 Kroners Beskatning. Der vil nemlig altid være Lejlighed til, naar Forslaget kommer tilbage fra det andet Ting, at stille sine Vædringsforslag dertil.

Neergaard: Som det er blevet bemærket fra flere Sider, er jo det Forslag, der er fremkommet fra det samlede Udvalg, et Produkt af ret indgaaende Forhandlinger og et Kompromisforslag. Det er meget rigtigt, at der er fremkommet en hel Række forskellige Forslag i Udvalget, og at der har gjort sig overordentlig forskellige Synspunkter gældende, men man søgte almindeligt i Udvalget, at paa Grund af den korte Tid, der var levnet os til at komme overens om et Forslag, og paa Grund af Sagens særlige Bestaffenhed, var det i høj Grad ønskeligt, at man mødtes i en